

Arrest

nr. 148 087 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 23 januari 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5d8 lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/07/2014 werd ingediend door:

(..)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals vereist door art 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwonen. Wettelijke samenwoning dateert van 25/10/2014 geregistreerd op 15/09/2014 te Nijlen. Betrokkene is effectief op hetzelfde adres als de heer V. d. W. (..) woonachtig sinds 10/04/2014. Er kan dus niet worden gesteld dat betrokkene reeds 1 jaar samenwonend zijn voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie wenst aan te tonen werden wellicht volgende bewijsstukken voorgelegd: een aantal foto's, het bewijs dat betrokkenen een autoverzekering hebben op hun beider namen (dd. 12/09/2014), een attest van de dienst Gynaecologie dd. 6/10/2014 van Dr. Van Steenkiste met een verklaring dat de betrokkenen samen op consultatie zijn geweest sinds 10.06.2014, een verklaring van de Apotheek 'De Voorzorg' te Nijlen, Sofie Van Kassel, dat betrokkenen een gezamenlijke klantenkaart hebben (niet opgenomen sinds wanneer).

Uit het geheel van deze documenten kan niet worden opgemaakt dat betrokkene al minstens twee jaar een relatie hebben, wel integendeel. Uit het rijksregister (en het dossier) blijkt dat betrokkene op 17.06.2013 een wettelijke samenwoning had afgesloten met een andere Belg nl. G., P. (..) Deze wettelijke samenwoning werd pas op 9.04.2014 stopgezet. Uit het rijksregister blijkt ook dat betrokkene tot 10.04.2014 ook gedomicilieerd was bij deze persoon. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene, voorafgaand aan de aanvraag van 25.07.2014, reeds twee jaar een relatie met betrokkene had.

Daarmee is bijgevolg evenmin op deze manier aangetoond dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie heeft met de referentiepersoon.

Van een gemeenschappelijk kind is nergens sprake. Ook niet in het gynaecologisch attest.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1475 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 van het EVRM en artikel 12 van de UVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Overwegende dat vertoogster een relatie heeft met de heer V. d. W. (..) Wilfried Louis Maria, van Belgische nationaliteit, geboren te Lier op 8 juli 1971, en wonende te Nijlen (..);

Dat binnen het kader van deze relatie voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Nijlen conform artikel 1476bis en 1476ter van het Burgerlijk Wetboek op datum van 25 juli 2014 een verklaring ondertekenden van wettelijke samenwoning;⁵

Dat op datum van 25 juli 2014 vertoogster een aanvraag deed om te worden gemachtigd tot verblijf van meer dan drie maanden binnen het kader van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat op datum van 21 juni 2014 vertoogster een aanvraag deed om te worden gemachtigd tot verblijf voor meer dan drie maanden binnen het kader van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de administratie vertoogster binnen de drie maanden en ten laatste vóór 25 oktober 2014 een aantal bijkomende stukken voor te leggen;

Overwegende dat partijen sedert meer dan een jaar samenwonen maar dat de verklaring van wettelijke samenwoning van vertoogster met een andere Belg, de heer G. P. (...), eerst werd stopgezet op 9 april 2014;

Overwegende dat wanneer vertoogster haar officieel adres wenste te wijzigen haar werd medegedeeld dat zij nog verbonden was met een wettelijke samenwoonst met een andere Belg, de heer P. G. (...), dewelke nog niet formeel werd beëindigd;

Overwegende dat vertoogster dan ook slechts ingeschreven werd op het adres van haar partner op 10 april 2014;

Overwegende dat de betrokken administratie haar motivering beperkt aangaande de zogenaamd formele en officiële samenwoonst aan de hand van de inschrijving in het Rijksregister daar waar de bestreden beslissing stelt dat:

“[...]”

Uit het geheel van deze documenten kan niet worden opgemaakt dat betrokkenen al minstens twee jaar een relatie hebben, wel integendeel. Uit het rijksregister (en het dossier) blijkt dat betrokkene op 17.06.2013 een wettelijke samenwoonst had afgesloten met een andere Belg nl. G., P. (...). Deze wettelijke samenwoonst werd pas op 9.04.2014 stopgezet. Uit het rijksregister blijkt ook dat betrokkene tot 10.04.2014 ook gedomicilieerd was bij deze persoon. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene, voorafgaand aan de aanvraag van 25.07.2014, reeds twee jaar een relatie met betrokkene had.

Daarmee is bijgevolg evenmin op deze manier aangetoond dat betrokkene een duurzame en stabiele relatie heeft met de referentiepersoon.

“[...]”

Overwegende dat geen enkel sociaal onderzoek werd gevoerd noch enige vraag werd gesteld niet aan vertoogster noch aan de gemeente laat staan aan de eventueel betrokken wijkagent;

Overwegende dat het loutere domicilieadres onvoldoende is om aan te geven of iemand al dan niet een relatie heeft laat staan of deze relatie duurzaam zou zijn;

Overwegende dat vertoogster het recht heeft in België een levensgemeenschap aan te gaan, recht gewaarborgd onder meer door het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens alsook artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat een duurzame samenlevingsgemeenschap binnen het kader van artikel 1475 e.v. B.W. kadert binnen de rechtsbescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat artikel 1475 B.W. stelt dat:

“ Artikel 1475

§1 Onder “wettelijke samenwoning” wordt verstaan de toestand van samenleven van twee personen die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig artikel 1476. [...]” 8

Overwegende dat artikel 1476 B.W. stelt dat:

“ Artikel 1476

§1 Een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd door middel van een geschrift dat tegen ontvangsbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke woonplaats.

Dat geschrift bevat de volgende gegevens:

1° de datum van de verklaring;

2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte en de handtekening van beide partijen;

3° de gemeenschappelijke woonplaats;

4° de vermelding van de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen;

5° de vermelding dat beide partijen vooraf kennis hebben genomen van de inhoud van de artikelen 1475 tot 1479;

6° in voorkomend geval, de vermelding van de overeenkomst die is bedoeld in artikel 1478, die de partijen hebben gesloten;

8 Zie artikel 1475 B.W. ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 23 november 1998 (B.S. 12 januari 1999) met ingang van 1 januari 2000.

De ambtenaar van de burgerlijke stand gaat na of beide partijen voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning en maakt in voorkomend geval melding van de verklaring in het bevolkingsregister.”⁹

Overwegende dat artikel 1477 B.W. stelt dat:

“ Artikel 1477

§1 De bepalingen van dit artikel die de rechten, verplichtingen en bevoegdheden van de wettelijke samenwonenden regelen, zijn van toepassing door het enkele feit van de wettelijke samenwoning.

§2 De artikelen 215, 220, § 1, en 224, § 1, 1, zijn van overeenkomstige toepassing op de wettelijke samenwoning.

§3 De wettelijke samenwonenden dragen bij in de lasten van het samenleven naar evenredigheid van hun mogelijkheden.”¹⁰

Overwegende dat titel Vbis van het Burgerlijk Wetboek genaamd “wettelijke samenwoning” een wettelijke bescherming biedt aan de wettelijk samenwonende;

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat :

“ Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 :

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen.”¹¹

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaringen van de Rechten van de mens stelt dat:

“ Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam.

Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet.”¹²

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de mens stelt dat:

“ Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan.[...]”¹³

⁹ Zie artikel 1476 B.W. ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 23 november 1998 (B.S. 12 januari 1999) met ingang van 1 januari 2000.

Overwegende dat vertoogster het recht heeft in het Rijk samen te leven met de persoon van zijn keuze;

Overwegende dat de overheid zich terughoudend dient op te stellen en het privé-, familie- en gezinsleven dient te eerbiedigen zolang de uitoefening ervan geen inbreuk betekent op de openbare orde en/of de goede zeden;

Overwegende dat de binnenlandse openbare orde geenszins in gedrang komt wanneer vertoogster vraagt om te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan en hiertoe de geijkte weg en de correcte administratieve verplichtingen nakomt;

Overwegende dat vertoogster laat gelden dat zij niet op de hoogte was dat zij formeel diende een einde te stellen aan de overeenkomst conform artikel 1475 e.v. B.W. alvorens zij zelfs maar formeel haar adres kon wijzigen;

Overwegende dat de overeenkomst in de zin van artikel 1476 e.v. B.W. op geen enkele wijze de correcte toestand van partijen weergeeft, wat de verwerende partij had kunnen vaststellen dat alleen op eerste verzoek maar in het bijzonder bij nazicht door de diensten van de gemeente en/of de politie wat zeker aan het licht ware gekomen in geval van een eenvoudig sociaal onderzoek;

Overwegende dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat aan de hand van stukken wordt aangetoond dat vertoogster verbonden is met de heer V. d. W. (..) Wilfried door middel van een verklaring van wettelijke samenwoning sedert 25 juli 2014 en met hem officieel samenwoont;

Dat partijen aangeven dat zij de facto reeds meer dan een jaar samenwonen doch slechts vertoogster is overgegaan tot de formele beëindiging van de verklaring zoals voorzien in artikel 1475 e.v. B.W. die haar bond met de heer G. P. (..) nadat haar medegedeeld dat zij haar adres niet kon wijzigen dan nadat de verklaring van wettelijke samenwoning werd beëindigd;

Dat vertoogster vervolgens slechts kon worden ingeschreven in de registers te Nijlen na positieve woonstcontrole door de politie;

Dat de verwerende partij zich ten onrechte beperkt tot de wettelijke informatie zoals deze opgenomen is in het rijksregister en zich niet heeft vergewist van de feitelijke toestand, op geen enkele wijze informatie heeft gevraagd aan de betrokken administratieve overheden laat staan de lokale politie of de wijkagent;
Dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld waarover infra meer;
Overwegende dat blijkbaar de administratie slechts heeft nagekeken wat de wettelijke informatie is zoals opgenomen in het rijksregister;
Overwegende dat inderdaad op het indienen van de aanvraag binnen het kader van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 partijen nog geen volledig jaar officieel samenwoonden maar dat de verwerende partij naar genoegen van recht aangeeft dat dit niet nodig is op voorwaarde dat partijen zouden aangeven dat ze mekaar twee jaar kennen en mekaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen;
Overwegende dat niet nuttig kan worden betwist aan de hand van stukken dat partijen mekaar zeer geruime tijd kennen en zij thans ook verbonden zijn door een verklaring van wettelijke samenwoning zodat naar genoegen van recht de stabiele en duurzame relatie wordt aangetoond;
Overwegende dat de genomen beslissing kennelijk onredelijk is daar waar vertoogster weliswaar aanwijst dat zij op het moment van de aanvraag volgens het rijksregister nog geen volledig jaar formeel zou samenwonen maar wel naar genoegen van recht aan de hand van objectief vaststelbare gegevens bewijst dat zij in aanmerking komt voor gezinshereniging binnen het kader van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;
Dat in dezelfde zin de beslissing dan ook aangetast is door een inconsistentie en een verkeerde feitenvinding waarover infra meer in het 2e ernstig middel, tweede onderdeel;
Overwegende dat de beslissing dan ook werd genomen in strijd met het Belgisch Burgerlijk Wetboek, artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 maar ook met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;
Dat de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond ten minste de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;
Dat dit eerste middel ernstig is;”

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze administratieve beslissing onderworpen is aan artikel 62 van de wet van 15 december 1980, motiveringsplicht dewelke krachtens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelijkwaardig en gelijkaardig is aan de verplichting voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken;

Overwegende dat de motivering zich beperkt tot:

“ [...]

Om de volgende reden geweigerd:

[...]”

Overwegende dat de motivering zich derhalve beperkt tot de opmerking dat volgens het rijksregister vertoogster niet zou kunnen bewijzen dat in weerwil van het feit dat zij met haar partner samenwoont zij reeds gedurende een jaar een feitelijk gezin zou vormen;

Dat aan de hand van de objectieve stukken in het dossier wordt aangetoond dat partijen reeds gedurende meer dan een jaar een feitelijk gezin vormen, het één en het ander bezegeld met een verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Nijlen;

Dat de redenering niet draagkrachtig is;

Dat niet nuttig kan worden betwist dat hic et nunc partijen samenwonen en een duurzame relatie hebben en dat in navolging van de verklaring van wettelijke samenwoning van 25 juli 2014 vertoogster werd ingeschreven op het adres van haar partner sedert 10 april 2014;¹⁶

Dat indien in hoofde van de verwerende partij de minste twijfel zou bestaan aangaande deze samenwoning voor een periode van een jaar of meer het dan ook zou passen op eenvoudige wijze aanvullende informatie te vragen minstens informatie te vragen bij de diensten van de gemeente Nijlen of de wijkagent, wat niet werd gedaan zodat de beslissing werd genomen op basis van een niet zorgvuldig samengesteld bundel;

Overwegende dat vertoogster dan ook onmogelijk kan worden uitgesloten van een verblijf in het Rijk louter en alleen op basis van het feit dat volgens het rijksregister op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging partijen geen jaar zouden hebben samengewoond;

Dat indien de verwerende partij desbetreffend de minste twijfel zou hebben gehad er een aanvullende informatie zou moeten worden gevraagd wat niet werd gedaan;

Dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is noch in feite noch in rechte zodat op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens in strijd met het Redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is en blijkbaar de ambtenaar dossierbehandelaar zich heeft beperkt tot de vaststellingen aan de hand van het rijksregister en niet gekeken heeft naar de feitelijke samenwoning;

Overwegende dat duidelijk uit de stukken blijkt dat partijen gedurende geruime tijd ook vóór de inschrijving in het rijksregister samenwoonden;

Overwegende dat zoals supra aangetoond de motivering van de verwerende partij dan ook niet klopt in feite noch in rechte, zeker niet afdoend is zodat op grond daarvan de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing bovendien onredelijk is daar waar de uitvoering van de bestreden beslissing op een onevenredige wijze schade zou berokkenen aan vertoogster die het Rijk zou moeten verlaten na een langdurige samenwoning om vervolgens een aanvraag te doen in Cuba om te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk op basis van gezinshereniging;

Dat bovendien vertoogster sedert haar aankomst in het Rijk op basis van gezinshereniging hier het centrum van haar belangen hier heeft opgebouwd en werkzaam is, arbeidsovereenkomst dewelke evenwel in functie van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden beëindigd zodat de genomen beslissing dan ook op de meest schadelijke wijze na 3 maand beraad door de verwerende partij op 23 januari 2015 werd genomen en medegedeeld op datum van 26 januari 2015;

Overwegende dat zoals supra gesteld de inmenging in het privéleven van vertoogster buitenproportioneel is minstens kennelijk onredelijk zodat geen normaal en zinnig mens ook maar kan geloven dat in dezelfde omstandigheden een dergelijke beslissing zou worden genomen vertoogster gerechtigd zijnde tot vrije keuze van haar partner en het organiseren van haar gezinsleven zonder dat dit een gevaar dient te betekenen voor de openbare orde en de goede zeden;

Dat bovendien indien vertoogster het Rijk zou verlaten en zou moeten terugkeren naar Cuba zij zich daar opnieuw zou dienen te vestigen en rekening zou moeten houden met de beslissingstermijn van 6 maanden tussen het indienen van de aanvraag gezinshereniging en de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat deze genomen maatregel dan ook zonder meer een buitenproportionele inmenging is in het privéleven van vertoogster en dit louter en alleen omdat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat er sprake was van samenwoning tussen partijen ook voorafgaandelijk aan de inschrijving van vertoogster op het adres van haar partner;

Overwegende dat de beslissing dan ook getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Overwegende dat vertoogster dan ook het recht heeft te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk bij haar partner de heer V. d. W. (...) Wilfried;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;”

2.3. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.6. De relevante bepaling van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.*

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...).”

2.7. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatie-bevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.8. In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift dat de verklaring van wettelijke samenwoning pas afgelegd werd op 25 juli 2014 en sindsdien officieel met haar partner samenwoont, maar zij meent dat het duidelijk is dat de feitelijke toestand uitwijst dat zij reeds meer dan één jaar samenwonen. Zij stelt verder dat niet kan ontkend worden dat zij en haar partner *“mekaar zeer geruime tijd kennen”*

2.10. De stukken die de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd, betreffen:

-attest wettelijke samenwoning dd. 25 juli 2014, geregistreerd op 15 september 2014 en getuigschrift van samenwoning waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 10 april 2014 op hetzelfde adres verblijft als haar partner.

-verschillende foto's

-bewijs CM lidmaatschap van verzoekende partij van 16 oktober 2014

-autoverzekering op naam van verzoekende partij en haar partner dd. 12 september 2014

-attest van de dienst Gynaecologie dd. 16 oktober 2014 met verklaring dat verzoekende partij samen met haar partner op consultatie is geweest sinds 10 juni 2014

-verklaring van een apotheek dat verzoekende partij en haar partner een gezamenlijke klantenkaart hebben (er staat niet vermeld sinds wanneer)

2.11. De aanvraag van verzoekende partij dateert van 25 juli 2014. Zij dient aldus aan te tonen, indien zij in aanmerking wil komen voor een verblijfsrecht op grond van één jaar onafgebroken samenwonen, dat zij minstens sedert 25 juli 2013 onafgebroken samenwoont met haar partner. Uit de door de voorgelegde stukken, en in weerwil van de overtuiging van de verzoekende partij, kan echter niet vastgesteld worden dat dit het geval is. Immers kan uit de voorgelegde stukken slechts worden vastgesteld dat verzoekende partij sinds 1 april 2014 samenwoont met haar huidige partner. Met haar betoog dat zij slechts een wettelijke samenwoning kon aangaan nadat zij haar vorige wettelijke samenwoning had stopgezet en zij niet wist dat zij dit moest stopzetten, toont verzoekende partij evenmin aan dat zij reeds sinds 25 juli 2013 samenwoont met haar partner. Bovendien blijkt dat verzoekende partij op 17 juni 2013 een wettelijke samenwoning aanging met een andere Belg dan haar huidige partner zodat, naast de vaststelling dat verzoekende partij hoegenaamd niet heeft aangetoond reeds sinds 25 juli 2013 samen te wonen met haar huidige partner, het feit dat zij op 17 juni 2013 een wettelijke samenwoning aangaat met een andere persoon, bovendien vraagt tevens doet rijzen bij haar bewering als zou zij al meer dan één jaar sinds haar aanvraag van 25 juli 2014 samenwonen met haar huidige partner. Dit temeer nu blijkt dat verzoekende partij op 14 januari 2014 nog een aanvraag van een verblijfskaart deed in functie van haar vorige partner in kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Deze objectieve feiten wijzen onomstotelijk op het feit dat verzoekende partij op datum van haar aanvraag – 25 juli 2014 – geen één jaar ononderbroken samenwoning heeft met haar huidige partner.

Gelet tevens op het feit dat verzoekende partij op 17 juni 2013 een wettelijke samenwoning is aangegaan met een andere Belg en zij in kader hiervan op 14 januari 2014 nog een aanvraag van een verblijfskaart deed, is het evenmin kennelijk onredelijk van het bestuur te stellen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij op het ogenblik van de aanvraag van 25 juli 2014 haar huidige partner al minstens twee jaar kent en hiermee een relatie heeft. Ook de stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd, tonen geenszins aan dat zij met haar huidige partner reeds twee jaar een relatie heeft.

2.12. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat het bestuur verdere inlichtingen had moeten opvragen inzake haar relatie.

2.13. Voor zover de verzoekende partij de schending van enkele bepalingen van het UVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat de Universele Verklaring slechts de waarde heeft van een beginselverklaring die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan en geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde. De schending ervan kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd noch worden ingeroepen als een grond tot vernietiging (RvS 13 maart 2002 nr. 104.622, RvS 7 januari 2003, nr. 126.922, 7 januari 2003; RvS 4 mei 2005, nr. 144.115, RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

2.14. Verzoekende partij voert tenslotte nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM en wijst erop dat zij het recht heeft met haar partner een gezin te vormen.

2.15. De Raad wijst erop dat verzoekende partij in casu voor de eerste keer om toelating verzocht en de bestreden beslissing de weigering van een verblijf voor meer dan drie maanden betreft. Bijgevolg dient in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve

verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij haar gezinsleven niet elders kan leiden.

Wat het gezinsleven van verzoekende partij met haar partner betreft, merkt de Raad op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te verblijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Verzoekende partij haalt thans wel aan dat haar partner van Belgische nationaliteit hier verblijft, doch maakt niet aannemelijk dat dit verhindert dat hij zich niet in haar land van herkomst of elders, zou kunnen vestigen om een familieleven met verzoekende partij uit te bouwen of verder te zetten. Verzoekende partij toont met haar summier betoog immers niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor haar partner om elders dan in België te verblijven.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het privéleven aannemelijk. Uit niets blijkt dat verzoekende partij geen privéleven zou kunnen hebben of uitbouwen elders dan in België. Zij verwijst naar haar tewerkstelling in België, maar toont niet aan dat zij niet elders dan in België zou kunnen werken. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

2.16. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.17. Voorts wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat op concrete wijze uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing de artikelen 1475 tot en met 1477 van het Burgerlijk Wetboek schendt nu de bestreden beslissing niet heeft belet dat de verzoekende partij en haar partner een wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Een wettelijk samenwoning op zich geeft niet van rechtswege een verblijfsrecht. De verzoekende partij dient aan te tonen dat zij en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben in de zin van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Voor zover zij verwijst naar haar samenwoonplicht, wijst de Raad erop dat niks de verzoekende partij verhindert haar gezinsleven

elders verder te zetten, samen met haar partner. Bovendien verliest de verzoekende partij nog uit het oog dat de wettelijke bepalingen inzake de samenwoning en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels inzake de binnenkomst, het verblijf en de vestiging in het Rijk te ontsnappen.

2.18. De beide middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER